

ת"פ 69670/12/18 - מדינת ישראל נגד מ.י.ח.א - בעצמו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 69670-12-18 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד סיון צדיק

נגד

- מ.י.ח.א - בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת הם בני זוג נשואים אשר התגוררו בבית בתחומי העיר לוד (להלן: **הבית**). ביום 2.8.2018, סמוך לשעה 00:25, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בתוך הבית על רקע כספי ובמהלכו הפכה המתלוננת את סל הכביסה והכביסה התפזרה על הרצפה.
2. בעקבות כך, התקרב הנאשם למתלוננת ואמר לה "**תירגעי כבר ואם לא תירגעי אני אתן לך שתי סטירות**". בתגובה, המתלוננת רצתה לצאת מהבית, אך הנאשם לקח את המפתחות של המתלוננת וכן לקח ממנה את הטלפון הנייד שלה ואמר לה שעד שהיא לא מסדרת את הכביסה, היא לא יוצאת מהבית.
3. באותן הנסיבות, נגשה המתלוננת לאחד החלונות בבית וביקשה מעובר אורח ברחוב להזמין משטרה. הנאשם אחז בזרוע יד שמאל של המתלוננת ואמר לה "**מה את עושה, תירגעי, את מחללת את השם**" וסגר את החלון.
4. על כן, יוחסו לנאשם בכתב האישום שלוש העבירות הבאות: איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**); כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

הודאת הנאשם באמרת החוץ במשטרה

5. הנאשם נחקר תחת אזהרה ביום 2.8.2018 בשעה 02:27 בתחנת המשטרה בלוד בגין שלוש העבירות המפורטות בכתב האישום, והן איומים, כליאת שווא ותקיפת סתם של בת זוג.

6. אמנם הנאשם אמר באמרת החוץ שלו את המילים "**אני לא תקפתי ולא איימתי ולא כלאתי**" (ת/3, שורה 6). עם זאת, מן הראוי לציין שאמר גם את הדברים הבאים:

א. לגבי עבירת האיומים: הנאשם אישר שאכן אמר למתלוננת שאם לא תשתוק הוא ייתן לה שתי סטירות ובהמשך טען שלא הייתה לו שום כוונה לתת לה את שתי הסטירות ואמר את הדברים רק במטרה להרגיע אותה (ת/3 שורות 14-15). במילים אחרות, הנאשם הודה בתחנת המשטרה ביסוד העובדתי של עבירת האיומים אך הכחיש את היסוד הנפשי שבאותה עבירה.

ב. לגבי העבירה של כליאת שווא: הנאשם ציין באמרת החוץ שלו שבעקבות ויכוח בינו לבין המתלוננת, היא התחילה לצעוק ושפכה את הכביסה על הרצפה ורצתה לצאת מהבית והוא במקביל לקח את המפתחות של הבית ואמר לה "**אם את רוצה לצאת תסדרי את הכביסה ותלכי לאיפה שבא לך**" (ת/3 שורות 6 עד 9). במילים אחרות, הוא אישר בהודאת החוץ את שמנע ממנה מלצאת מן הבית על ידי לקיחת המפתחות, תוך התניית היציאה מהבית בכך שהמתלוננת תסדר תחילה את הכביסה שהשליכה. כמו כן, בהמשך טען "**לא הייתה כוונה לכלוא אותה, הכוונה הייתה להרגיע אותה ולנסות לפייס אותה, ואחרי שמפייסים אותה שתלך לאיפה שהיא רוצה ולא הייתה כוונה אחרת**" (ת/3 שורות 22-23).

ג. לגבי העבירה של תקיפת סתם של בת זוג: הנאשם נשאל באמרת החוץ שלו במשטרה האם בעת שהמתלוננת ניגשה למרפסת של הבית והזעיקה עובר אורח שיזמין משטרה, האם תפס אותה בזרוע יד שמאל ומשך אותה פנימה אל תוך הבית. הנאשם השיב כדלקמן: "**אני לא תפסתי אותה בחוזק, פשוט מאד אני סגרתי את החלון, היא התחילה לצעוק לכל מיני אנשים בחוץ ואני סגרתי את החלון, ויכול להיות שהרחקתי אותה מהחלון**" (ת/3 שורות 16-19).

7. על פניו, מדובר בהודאה לכל דבר ועניין בעובדות שמקימות את כל אחת מהעבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום. על מנת לבחון אם ניתן לעשות שימוש בהודאה שמופיעה באמרת החוץ, מן הראוי לדון תחילה בשאלת הקבילות של אמרת החוץ.

קבילות אמרת החוץ של הנאשם

8. אמרת החוץ של הנאשם (ת/3) נגבתה על ידי השוטר ואפי חטיב בתחנת המשטרה בלוד. אמרת החוץ כוללת בתוכה אזהרה כדין וכן הודעה על זכותו של הנאשם להיוועץ בעורך דין, לרבות עורך דין מטעם הסניגוריה הציבורית. להלן נוסח האזהרה:

"אני איש משטרה, רס"ר ואפי חטיב, מודיעך כי הנך חשוד בתקיפה סתם בת זוג, איומים וכליאת שווא. זכותך לא לומר דבר, דברך יתועדו ועשויים לשמש כראיה בבית המשפט, אולם דע כי בית משפט יוכל להביא בחשבון את שתיתך. זכותך להיוועץ בעורך דין לפני חקירתך בכפוף למגבלות הקבועות בחוק וזכותך להיוועץ בסניגור ציבורי אם אתה זכאי לכך על פי חוק".

9. עינינו הרואות כי אמרת החוץ של הנאשם כוללת בתוכה את כל הרכיבים של אזהרה כדין: הוראות החקיקה שבהן הוא חשוד; יידוע על זכותו לשתוק בחקירה; יידוע שבחירה בזכות השתיקה עשויה לבוא עם מחיר ראייתי במשפט כך שהשתיקה עשויה להיזקק לחובתו; יידוע על הזכות להיוועץ בעורך דין; יידוע על הזכות להיוועץ עם סניגור ציבורי בכפוף לעמידה בתנאי החוק לקבלת ייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית.

10. בפועל, הנאשם לא העלה טענה אמיתית שראויה להישמע ושבכוחה להביא לפסילה של אמרת החוץ שלו כראיה. הנאשם לא טען שיש לפסול את אמרת החוץ מחמת התקיימותן של מי מהעילות לפסלות אמרה בשל טענת זוטא. הנאשם גם לא העלה טענה שיש בה כדי להצדיק את פסלות אמרת החוץ מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

11. בגוף אמרת החוץ הנאשם נשאל אם הבין את החשדות נגדו והשיב על כך בחיוב (ת/3 שורות 1 עד 2). כמו כן, נשאל האם הוא מעוניין להתייעץ עם עורך דין לפני החקירה והשיב על כך בשלילה (ת/3 שורות 3-4). יתרה מזאת, בעת מתן המענה לכתב האישום בבית המשפט, הנאשם עמד על כך שהוא מעוניין לייצג את עצמו ושאינו מעוניין בייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית והודיע שאין בכוונתו לשכור שירותיו של עורך דין פרטי (ראו דברי הנאשם בפרוטוקול מיום 12.5.2019, עמוד 3 עד 4; פרוטוקול מיום 13.6.2019, עמוד 4 שורות 14-15). על כן, הדיון התקיים כך שהנאשם ייצג את עצמו וזאת רק לאחר שבית המשפט וידא שהנאשם קיבל לידי את מלוא חומר החקירה.

12. השוטר ואפי חטיב העיד שבמועד האירוע מושא כתב האישום היה חוקר תורן לילה בתחנת המשטרה בלוד ושהחקירה של הנאשם התנהלה בצורה נינוחה ללא אירועים חריגים מכל מין וסוג ואף זוכר את הנאשם "כאדם נעים" (פרוטוקול מיום 11.12.2019, עמוד 29 שורות 9 עד 11; עמוד 33 שורות 8 עד 11).

13. בנסיבות אלה, יש לדחות את טענתו של הנאשם שהשוטר ואפי חטיב הקליד את אמרת החוץ בצורה

סלקטיבית ושרשם את דבריו של הנאשם לא כפי שנאמרו בפועל.

14. יש לציין שהשוטר ואפי חטיב גבה הן את אמרת החוץ של הנאשם והן את אמרת החוץ של המתלוננת. הנאשם טען שהשוטר ואפי חטיב פעל בניגוד לנוהל משטרת ישיבה כ"הטיפול המשטרתי בעבירות אלמ"ב" (נ/2, נוהל מספר 300.13.226 מיום 1.2.2014) (להלן: **הנוהל**).

15. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות. מעיון בנוהל עולה שיש בו הגדרה לעבירות בין בני זוג ואשר כוללות, בין השאר, איומים, אלימות וניסיון לעבור עבירת אלימות כן כליאת שווא, קרי בדיוק את אותן עבירות שמיוחסות כיום לנאשם (ראו סעיף 2(ב)(2) לנוהל, נ/2). הנוהל כולל בתוכו 19 עמודים. אינני מוצא צורך לעבור על כל סעיפיו אך מן הראוי להבהיר שהנאשם לא הצביע על הפרה קונקרטית של הנוהל, לא כל שכן הפרה שיש בה להביא לפסלות אמרת החוץ שלו.

16. יתר על כן, השוטר ואפי חטיב הבהיר בעדותו בבית משפט שהוא קיבל הכשרה להיות "חוקר אלמ"ב" (אלימות במשפחה) והסביר "כל חוקר שעבר קורס חקירות במסגרת הכשרתו עובר כחלק מהנושאים אלמ"ב, חקירות נוער, אני לא חוקר נוער אבל מוסמך לחקור נוער". כמו כן, הוסיף כי בהיותו חוקר תורן לילה הוא חוקר את כל סוגי העבירות שמגיעות לתחנה ולמחרת בבוקר רכז החקירות מווסת את התיקים על פי הנושאים (פרוטוקול מיום 11.12.2019, עמוד 30 שורות 8 עד 27).

17. לסיכום, הנני קובע כי אמרת החוץ של הנאשם (ת/3) היא אמרה קבילה. כמו כן, כפי שיובהר בהמשך, לדעתי, יש לייחס משקל גבוה להודאות שמופיעות באמרת החוץ של הנאשם לגבי השתלשלות הדברים באירוע מושא כתב האישום.

עדות המתלוננת בבית המשפט אל מול עדותה במשטרה

18. המתלוננת הביעה חוסר רצון להעיד וניסתה להסביר שהיא והנאשם עברו שלום בית ושהיא מעוניינת בשמירה על הזוגיות שביניהם למען אחדות המשפחה ולמען ארבעת ילדיהם הקטנים. כמו כן, לעיתים אמרה שאיננה זוכרת את האירוע וסירבה לעיין מחדש באמרת החוץ וגם הכחישה את האירוע מושא כתב האישום (ראו: פרוטוקול מיום 11.12.2019 עמוד 15 שורות 15 עד 19; עמוד 16 שורות 1 עד 22; עמוד 22 שורות 25 עד 29).

19. בנסיבות אלה, לפי בקשת המאשימה, המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת ונקבע שככל שהמאשימה תבקש לעשות שימוש באמרת החוץ של המתלוננת, עליה לעמוד בתנאיו של סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 (פרוטוקול מיום 11.12.2019 עמוד 19 שורות 5 עד 16).

20. אף על פי כן, מן הראוי לציין שהמתלוננת אישרה את תוכן אמרת החוץ בעדותה בבית המשפט. היא ציינה מספר פעמים שכל מה שאמרה באמרת החוץ הוא נכון ואמת (פרוטוקול מיום 11.12.2019, עמוד 15 שורות 15 עד 24; עמוד 18 שורה 6; עמוד 23 שורה 8).

21. הלכה פסוקה היא שבעת שעד מאמץ בעדותו בבית המשפט את אמרת החוץ שלו, גם אם הדבר נעשה בצורה גורפת וכללית, אזי הוראת סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, שעניינה דרישת החיזוק הנדרשת לצורך העדפת אמרת חוץ של העד על פני הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט, לא חלה ומתייתרת (ע"פ 2725/03 **עבדיה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (23.10.03) פסקה 5 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות).

22. ואף זאת. בעדותה בבית המשפט, המתלוננת חזרה ברחל בתך הקטנה על הדברים שאמרה באמרת החוץ ושמוכחם מתקיימים היסודות של כל אחת משלוש העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום. וביתר הרחבה:

א. לגבי עבירת האיומים: היא העידה בבית המשפט שהנאשם איים עליה בכך שאמר לה שייתן לה שתי סטירות (פרוטוקול מיום 11.12.2019, עמוד 17 שורות 8 עד 13; עמוד 21 שורות 1 עד 6). הדבר תואם את הדברים שמסרה באמרת החוץ ששם אמרה **"ואז לקחתי את הסל כביסה והוצאתי את תכולתו על הרצפה ואמרתי לו כי הוא יעשה כביסה מהיום והלאה ואני לא מוכנה לעשות כביסה בלי מרכך, כל זה היה בסלון ואז בעלי קם לכיוון שלי ואמר לי תירגעי כבר ואם לא תירגעי אני אתן לך שתי סטירות"** (ת/1 שורות 12 עד 13).

ב. לגבי העבירה של כליאת השווא: המתלוננת העידה בבית המשפט שלאחר שהנאשם איים עליה שייתן לה שתי סטירות, היא רצתה לצאת מהבית והנאשם לקח לה את המפתחות על מנת למנוע ממנה את יציאתה וזאת עד שהיא תסדר את הכביסות (פרוטוקול מיום 11.12.2019, עמוד 17 שורות 15 עד 18; עמוד 22 שורות 7 עד 12). באמרת החוץ שלה היא אמרה דברים זהים (ת/1 שורות 13 עד 15).

ג. לגבי העבירה של תקיפה סתם של בת זוג: בעדותה של המתלוננת בבית המשפט, היא ציינה שלאחר שהנאשם לקח לה את המפתחות, הוא תפס לה את יד שמאל מהזרוע ולכן היא ביקשה דרך החלון מעובר אורח שהיה ברחוב שיזעיק משטרה (פרוטוקול מיום 11.12.2019, עמוד 18 שורות 8 עד 13). בדומה, באמרת החוץ של המתלוננת במשטרה, היא אמרה **"ואז בעלי תפס אותי בזרוע יד שמאל ואמר לי מה אתה עושה תירגעי את מחללת את השם ואז הגיעו השוטרים"** (ת/1 שורות 15 עד 16).

23. בנסיבות אלה, כאשר ברור שקיימת התאמה בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט לבין התכנים

המהותיים באמרת החוץ שלה במשטרה ואשר מקימים את כל שלוש העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, אין צורך להצביע על חיזוק לאמרת החוץ וגם אין צורך להיזקק לסעיף 10א לפקודת הראיות. נהפוך הוא, ההתאמה רק מחזקת את המסקנה שיש לייחס משקל גבוה לתכנים המפלילים שמופיעים באמרת החוץ ובעדותה בבית המשפט כנגד הנאשם.

24. ודוק, גם אם הייתי קובע שיש להיזקק לסעיף 10א לפקודת הראיות (וכאמור, אין זו דעתי), הרי שבכל מקרה יש לקבוע שהוכחו כל תנאיו, הן לענין קבילות אמרת החוץ והן לענין דרישת החיזוק.

25. לגבי שאלת הקבילות של אמרת החוץ של המתלוננת, המאשימה הוכיחה את שלושת התנאים המצטברים שבסעיף 10א(א) לפקודת הראיות:

א. **ראשית**, גביית אמרת החוץ הוכחה במשפט. השוטר ואפי חטיב העיד שגבה את אמרת החוץ של המתלוננת ואף רשם את דבריה בדיוק כפי שנמסרו לו (ראו עדותו בפרוטוקול מיום 11.12.2019 עמוד 31 שורות 19 עד 26). אמנם אמרת החוץ של המתלוננת נושאת רק את חתימתה של המתלוננת וללא חתימתו של השוטר ואפי חטיב כמי שגבה את האמרה (ראו ת/1), הדבר לא מעלה ולא מוריד. בסופו של יום, מצד אחד, המתלוננת אישרה שמסרה את העדות במשטרה, ומצד שני, השוטר ואפי חטיב אישר בעדותו בבית המשפט שגבה את אמרתה. בנסיבות אלה, טענתו של הנאשם בסיכומים בכתב שהגיש שאמרת החוץ של המתלוננת היא בגדר זיוף, מאחר שאיננה נושאת את חתימתו של השוטר ואפי חטיב, היא טענה מופרכת וחסרת שחר.

ב. **שנית**, המתלוננת הייתה עדה במשפט וניתנה לנאשם הזדמנות לחקירה בחקירה נגדית.

ג. **שלישית**, המתלוננת הכחישה את תוכן האמרה וטענה שאינה זוכרת את תוכנה (וזאת למרות שבמקומות אחרים בפרוטוקול אישרה שתוכנה של אמרת החוץ שלה הוא נכון ואמת, הכל כפי שכבר שהוסבר לעיל).

26. באשר לדרישת החיזוק שמופיעה בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, הרי שהיא מתמלאת מארבעה מקורות שונים, כדלקמן:

א. **חיזוק ראשון** מהמידיות בהגשת התלונה במשטרה. מיד לאחר קרות האירוע מושא כתב האישום, המתלוננת קראה מהחלון לעובר אורח שיזעיק משטרה. ואכן הגיעה משטרה לבית ובהמשך המתלוננת מסרה את תלונתה בתחנת המשטרה. הלכה פסוקה שהמידיות בהגשת תלונה למשטרה מהווה חיזוק לעדותה של קורבן עבירה (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ

2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

ב. **חיזוק שני**, מההודאה של הנאשם באמרת החוץ שלו במשטרה ביסוד העובדתי של עבירת האיומים, קרי שאכן אמר למתלוננת שיתן לה שתי סטירות.

ג. **חיזוק שלישי**, מההודאה של הנאשם באמרת החוץ שלו במשטרה ביסוד העובדתי בעבירה של כליאת שווא, קרי שאכן לקח למתלוננת את המפתחות כדי שלא תצא מהבית והתנה את יציאתה מהבית בכך שתסדר את הכביסה.

ד. **חיזוק רביעי**, מההודאה של הנאשם באמרת החוץ שלו במשטרה ביסוד העובדתי של העבירה של תקיפת סתם של בת זוג, קרי שאכן החזיק בזרועה וניסה להרחיק אותה מהחלון שדרכו קראה לעובר אורח ברחוב להזמין משטרה.

היעדר מהימנות עדותו של הנאשם בבית המשפט

27. בעדותו של הנאשם בבית המשפט הוא ציין בתמצית את הדברים הבאים: לאחר שהמתלוננת זרקה את הכביסה על הרצפה, הוא הרים אותה; לאחר מכן, המתלוננת נכנסה לחדר שלה והוציאה את כל הבגדים מהארון וזרקה אותם והוא הרים אותם; כמו כן, היא זרקה את הטלפון על הרצפה והוא הרים אותו; בנוסף, הוא כרע על ברכיו והתחנן בפניה שתירגע; לטענתו לא אמר לה "אני אתן לך שתי סטירות", אלא היא זו שהתגרתה בו ואמרה לו "מה תעשה לי, תיתן לי שתי סטירות", והוא אמר לה "לא" ובהמשך לאחר שחזרה על השאלה האמורה מספר פעמים השיב "כן"; כמו כן, לא מנע את יציאתה מהבית וגם לא אחז בזרועה; המתלוננת היא זו שצעקה וקיללה והוא רק שתק (פרוטוקול מיום 23.9.2020 עמוד 69 שורות 19 עד 28; עמוד 70 שורות 1 עד 16; עמוד 72 שורות 7 עד 8; עמוד 72 שורות 24-25; עמוד 73 שורות 20 עד 21; עמוד 81 שורות 9 עד 10).

28. בעיני עדותו של הנאשם בבית המשפט נמצאה בלתי מהימנה ולכן יש לייחס לה משקל נמוך ביותר. להלן נימוקי:

א. **ראשית**, עדותו של הנאשם בבית המשפט איננה תואמת את הדברים שמסר באמרת החוץ שלו במשטרה, לרבות ההודאה המפלילה שמסר, כפי שכבר הוסבר לעיל. כאמור, אמרת החוץ של הנאשם היא ראייה קבילה ויש לייחס לה משקל גבוה מאחר ותוכנה נתמך בראיות חיצוניות והן עדותה של המתלוננת בבית המשפט ואמרת החוץ שלה.

ב. שנית, עדותו של הנאשם בבית המשפט איננה תואמת את המענה שמסר לכתב האישום. בדיון שהתקיים ביום 12.5.2019 הנאשם אמר את הדברים הבאים: **"נכון באוגוסט 2018 היה בינינו ויכוח. אמרתי לה שאם היא לא תירגע אני אתן לה שתי סטירות"**; **"אמרתי לה את לא יוצאת מהבית עד שאת נרגעת"** (פרוטוקול מיום 12.5.19 עמוד 2 ש' 18-22).

ג. **שלישית**, עדותו של הנאשם בבית המשפט כוללת בתוכה דברים שלא נאמרו באמרת החוץ שלו ולכן יש לראותם כעדות כבושה שמעיבה על אמינות עדותו. הדברים החדשים שעלו לראשונה רק בעדותו בבית המשפט הם: ראשית, לאחר שהמתלוננת זרקה את הכביסה, הוא הרים אותה; שנית, המתלוננת זרקה גם את הבגדים שלה שבארון והוא הרים אותם; שלישית, המתלוננת זרקה את הטלפון שלה והוא הרים אותו; רביעית, הטענה שהמתלוננת היא זו שהציעה לו מיוזמתה שייתן לה שתי סטירות ושהוא רק השיב בחיוב להצעתה; חמישית, שהמתלוננת צעקה וקיללה והוא שתק.

התקיימות עבירת האיומים

29. סעיף 192 לחוק העונשין שמגדיר את עבירת האיומים קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

30. היסוד העובדתי בעבירה של איומים הוא האמירה של הנאשם למתלוננת שייתן לה שתי סטירות וכבר קבעתי כממצא עובדתי שהדברים אכן נאמרו. בפסיקה נקבע שהקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם הן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד (רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל** פ"ד ס(4) 96, 109 (2006)).

31. במקרה שבפני, מנקודת מבט אובייקטיבית, יש לקבוע שהביטוי **"אני אתן לך שתי סטירות"** הוא בעל משמעות מאיימת. יוזכר, שהמתלוננת נאלצה להזעיק עזרה דרך החלון מעובר אורח ברחוב וביקשה ממנו להזמין משטרה. הקריאה לעזרה מאדם זר לחלוטין תוך בקשה להזמנת משטרה מצביעה בבירור על תחושת המאיומות של המתלוננת מהנאשם.

32. לגבי הכוונה של הנאשם להפחיד או להקניט את המתלוננת, יש ללמוד על קיומה ממכלול הנסיבות. יוזכר, שהנאשם לא הסתפק באמירה שייתן למתלוננת שתי סטירות, אלא גם מנע את יציאתה מהבית בכך שלקח לה את המפתחות של הבית ולאחר מכן גם אחז בזרועה בניגוד לרצונה במטרה למשוך

אותה הרחק מהחלון. לפיכך, הנני קובע שרכיב "הכוונה" להפחיד את המתלוננת מתקיים ממכלול התנהגותו כלפיה.

התקיימות העבירה של כליאת שווא

33. סעיף 377 רישא לחוק העונשין קבע כדלקמן:

"העוצר או כולא אדם שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים; עצר אותו כשהוא מתחזה כבעל מעמד רשמי או מתיימר שיש לו צו, דינו - מאסר חמש שנים."

34. העבירה של כליאת שווא מתקיימת מעצם כך שבעת שהמתלוננת הביעה את רצונה לצאת מהבית, הנאשם לקח את המפתחות שלה ואמר לה שהיא לא תצא עד שתסדר את הכביסה. בפסיקה נקבע כי כליאה אינה חייבת להיעשות באופן פיזי-ממשי, כגון תוך שימוש בכבלים או במנעול, ואף אינה מצריכה שומר חמוש. לבה של "הכליאה" בריתוקו של אדם למקום מוגדר בנסיבות השוללות ממנו את חופש התנועה. כמו כן, נקבע שמניעה - ולוא גם "רכה" - של יציאה ממקום שאליו נכנס אדם מרצונו, עולה כדי כליאת שווא (ע"פ 4164/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.7.10) פסקאות לב ו-לו לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין, כתוארו דאז).

התקיימות העבירה של תקיפת סתם של בת זוג

35. בכתב האישום יוחסה לנאשם עבירה של "תקיפת סתם של בת זוג" תוך הפנייה לסעיף 382(ב) לחוק העונשין. יוזכר, סעיף 382(ב) לחוק העונשין אינו עומד לבדו, אלא הוא קובע שאם העבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין בוצעה כלפי בת משפחה שהיא בת זוג, דינו של המבצע כפל העונש שנקבע לאותה עבירה. לכן, הוראות החיקוק הרלבנטיות לענייננו הן סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, ואין נפקא מינה כי הביטוי "סעיף 379" לא נרשם במפורש בפרק של "הוראות החיקוק" שבכתב האישום.

36. יתר על כן, ברור שלנאשם הייתה ההזדמנות להתגונן כנגד סעיף 379 לחוק העונשין וזאת גם אם לא נרשם במפורש בכתב האישום. הסיבה לכך היא שבכתב האישום נרשם במפורש שמדובר ב"תקיפת סתם של בת זוג" (ראו הוראת סעיפים 184 ו-186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). לפיכך, יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.

37. העבירה של תקיפת סתם של בת זוג מתקיימת מעצם האחיזה בזרועה של המתלוננת במטרה

להרחיקה מהחלון שדרכו ביקשה מעובר אורח ברחוב להזעיק משטרה. סעיף 379 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה."

38. הביטוי "תקיפה" מוגדר בסעיף 378 לחוק העונשין כדלקמן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

39. עבירת התקיפה מוגדרת בצורה רחבה וכוללת גם נגיעה באדם ללא הסכמתו או הפעלת כוח במידה שיש בה כדי לגרום לאי נוחות, וזאת גם אם הפעלת הכוח לא גרמה לנזק. וכך הוא המקרה שבפני. אמנם לא נגרם נזק למתלוננת אך מדובר בנגיעה והפעלת כוח, ללא הסכמתה ושגרמו לה לאי נוחות, ומכאן תלונתה במשטרה.

סוף דבר

40. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין ותקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' כסלו תשפ"א, 25 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.